

talen bidrage til, at der ikke opstår store finansieringsproblemer på længere sigt i takt med den stigende levetid og flere ældre.

For nu at blive i det her nytårsbillede: Vi tømmer ikke hele lageret af champagneflasker, vi gemmer en hel del til de kommende år. Der vil også blive plads til at feste i fremtiden, fordi vi ikke brænder hele overskuddet af nu.

Med velfærdsaftalen sikrer vi, at vi år for år kan glæde os over, at danskerne lever længere. Før velfærdsaftalen var vi havnet i den paradoksale situation, at vi ud fra en økonomisk vinkel skulle ærgre os, hver gang levealderen steg. For stigende levealder ville ganske automatisk betyde endnu flere år uden for arbejdsmarkedet, endnu større byrder på den arbejdende befolkning og en risiko for ikke at kunne forsørge de mange ældre godt nok. Med velfærdsaftalen har vi indført en sund logik, nemlig at pensionsalderen stiger gradvis i takt med levealderen.

For hvis vi ikke er varsomme, hvis vi ikke forvalter økonomien ordentligt, vil vi hurtigt komme tilbage til de onde 1970'ere, Anker Jørgensens 1970'ere, hvor Danmark var ved at køre ud over afgrændens rand. Hvad var det egentlig, der skete? 1970'erne var det årti, hvor man troede, at alt kunne lade sig gøre, at livet var en lang nytårsfest, bare fordi det var gået så godt i de glade 1960'ere. I stedet endte 1970'erne med tømmermænd og bondeanger.

Man glemte de økonomiske naturlove, f.eks. at det skal kunne betale sig at arbejde, og f.eks. at man ikke bare kan åbne grænserne og tilbyde hele verden samme forsørgelsesniveau som i Danmark. De naturlove har Venstre ikke glemt. Derfor står vi ved, at der skal være et loft over kontanthjælpen, og derfor står vi ved, at der skal være en starthjælp, som er baseret på optjening af rettigheder.

Ved tredjebehandlingen i sidste uge var disse to ordninger under angreb, men for at sige det, som det er: Jeg synes, at de to ordninger er fuldstændig rimelige og navnlig da for enlige forsørgere med børn.

Som enlig forsørger på kontanthjælp og med to børn har man omkring 11.000 kr. i rådighedsbeløb, når både skat, husleje, daginstitution og varme er betalt. Det er faktisk udmærket.

Som enlig forsørger på starthjælp og med to børn har man omkring 9.000 kr. i rådighedsbeløb, når både skat, husleje, daginstitution og varme er betalt. Det er faktisk også ganske udmærket, det kan vi godt være bekendt.

Derfor er det fuldstændig fortegnet at fremstille sagerne, som om vi lader børnefamilier gå for lud og koldt vand. Det gør vi ikke. Tværtimod sørger vi netop for, som vismændene også skriver i deres seneste rapport er nødvendigt, at niveauet for de offentlige indkomstoverførsler er afstemt med lønnen ved beskæftigelse. For som vismændene skriver, er det også vigtigt, at der er en økonomisk gevinst ved at komme i beskæftigelse. Sådan skal det være i et velfungerende samfund.

Kl. 9.15

Derfor er det fuldstændig uansvarligt, når SF og Socialdemokraterne taler om at afskaffe loftet over kontanthjælpen og starthjælpen. Vi kan diskutere, om ordningerne virker godt nok, men vi burde ikke være uenige om, at de tjener et særdeles fornuftigt formål.

Det er, som om SF og Socialdemokraterne vil have os tilbage til de onde 1970'ere, hvor penge bare fossede ud af statskassen som følge af et vildt overforbrug. Det har været beskæmmende at se, hvordan Socialdemokraterne har opført sig i hele efteråret, ikke mindst i debatten om kommunernes økonomi.

Da de midlertidige beregninger tydede på, at kommunerne manglede 2,5 mia. kr., krævede fru Helle Thorning-Schmidt ekstra 2,5 mia. kr. til kommunerne. Da der så kom nye midlertidige beregninger, som viste, at det kun var 932 mio. kr., krævede fru Helle Thorning-Schmidt 1 mia. kr. ekstra. Nu, hvor det endelige tal så viser, at kommunerne faktisk ikke mangler pengene, må fru Helle Thorning-Schmidt virkelig stå med en mærkelig smag i munden.

Som statsministerkandidat bør man vente på de endelige tal, før man kaster milliarderne rundt. Vel er det fristende at købe en statsministerpost for borgernes penge, men hvis man bruger penge som fulde sømænd, er man i hvert fald ikke egnet til at stå ved skibets ror. Så meget må stå klart oven på det her efterår.

Sidste uges debat om finansloven var faktisk særdeles afslørende. Midt i al forvirringen stod det klart, at Socialdemokraterne, SF og De Radikale trak i hver sin retning. Socialdemokraterne påstod, at de havde tilsluttet sig et skattestop, som nu lå fast, SF påstod, at de havde fået indrømmelser fra Socialdemokraterne vedrørende skattestoppet, og De Radikale ville slet ikke vide af skattestoppet.

Det korte af det lange var, at oppositionen ikke anede, hvilket ben den skulle stå på, og det er sådan set meget fornøjeligt at være tilskuer til.